

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bucuroș de distribuție: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Chemarea lui Dumnezeu.

Omul modern are o greșală fundamentală din care se ivesc toate celelalte: Confundă mijlocul și scopul. Vieța aceasta ne este dat nouă, ca prin ea să merităm vieța veșnică. Dintr'acest punct de vedere nu e nevoie să fim în aceasta lume fericiți, bogați, sănătoși și frumoși, important este ca toate bunurile noastre pământești sau lipsa acelor să le folosim pentru a împlini voința dumnezeiască, pentru a executa cât mai conștiințios programul făcut de Dumnezeu. Deci greșeste omul modern când își pierde din vedere voința dumnezeiască și toată vieța lui își jertfește pentru scopuri vremelnice care fiind pământești sunt și nedesăvârșite și trecătoare.

Dacă nici scopurile no-

stre n'au nimic comun cu lumea idealurilor, realizările noastre rămân de tot inferioare. De aici sbuciumul și neliniștea noastră, pentru aceasta rătăcim în întuneric, pentru aceasta nici un scop ajuns nu ne indostulește.

Chemarea lui Dumnezeu e întipărită în ființa noastră și oricât am dori să nu luăm cunoștință de ea, ea există ca un străgăt innăbușit, ca o amintire de o lume mai perfectă, ca termen de comparație care face ca toate lucrurile să le aflăm sarbede, lipsite de valoare care n'a meritat oboseala depusă pentru câștigarea lor.

Dacă am urma chemarea lui Dumnezeu, dacă mijlocul n'ar fi considerat de noi de scop, dacă scopurile noastre ar fi luate

din lumea eternelor valori, atunci bunurile ce le avem ar avea o altă prețuire. Atunci fiecare plan împlinit, fiecare bun câștigat ni s'ar părea o treaptă care ne conduce la Dumnezeu.

Dacă am asculta chemarea lui Dumnezeu și bunurile pământești nu ni s'ar părea mai valoroase decât Bunul etern, atunci ne-ar conduce pașii noștri la tabernacol și primind Pâinea vieții toate frământările noastre ar înceta.

I. B.

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Părintele Dr. Vasile Lucaciu

„Leul dela Şişeşti“

(La 15 ani dela moartea lui).

(urmare)

„Cu excepția lui V. Lucaciu, față de toți ceilalți acuzați instanța a luat în considerație, ca moment atenuant faptul, că ei nu au mai fost pedepsiți“.

„... mai departe faptul că, după convingerea instanței el a fost autorul întregii mișcări, și în sfârșit faptul că la dezbaterile finale a manifestat o atitudine dărză și renitentă...“ 1).

După citirea sentinței, la ieșirea părintelui Lucaciu dela Redută unde se ținu procesul, soția lui i-a sărit în gât și sărutându-l, cu lacrimi în ochi i-a spus următoarele cuvinte:

„Te sărut dragul meu și sunt mândră de tine, că pe tine te-au învrednicit mai mult“ 2).

Ecoul suferințelor sale din temnița umedă și întunecoasă a Seghedinului, ajunge până la urechile poporului său, care cu sufletul plin de durere, dar în acelaș timp și plin de vie speranță, îl cântă în doina închinată lui, în „Doina lui Lucaciu“:

Cântă mierla prin păduri
Rob e Lucaci la Unguri
Pentru sfânta libertate
De care noi n'avem parte

1) Procesul Memorandului Românilor din Transilvania. Acte și date vol. I. Editura Buletinul Justiției, Cluj, 1933 pag. 314.

2) Ioan Georgescu: „Dr. Ioan Rațiu“, 50 de ani din luptele naționale ale Românilor ardeleni; Sibiu, 1928, pag. 90.

II.

Nu fi mierlă supărată
Nu-i robia neîncetată
Vine dalba primăvară
Fi-va Lucaci liber iară.

III.

Verde-i bradul și stejarul
N'a fi tot cum vrea dușmanul
Punem spate doi cu doi
Ș'a fi cum om vrea și noi.

IV.

Du-te și te pune'ndată
La fereastra ce'nucuiată
Și îi spune'nchinăciune
Dela'ntreaga națiune

V.

Că noi împletim cununa'n trei
[colori
Din mai multe dalbe flori
Pe pământ înstreinat
Dela noi nedrept luat. 1).

Această doină, din care se desprinde jalea, suferința și credința unui neam, este și va fi un sacru și un tainic cântec, care întotdeauna când va fi auzit vibrând din coardele sonore vocale, va străbate și va cutremura or ce suflet de Român, făcându-l ca să-și aducă aminte că, țara, naemul și limba trebuiesc apărate și iubite, întocmai ca jertfelnicul

1) Aceasta doină, am auzit-o dela Cânta agricultor în comuna Dănești jud. Satu-Mare, în Iulie 1935. La versul I din fiecare strofă, atunci, când se cântă se adaugă de patru or exclamarea: O!

și neînfricatul leu dela Şişeşti: părintele Dr. Vasile Lucaciu.

Dreptatea Divină însă, n'a voit ca nedreptatea să dăinuiască mult, și așa după un an și aproape două luni, prin intervenția energică a marelui Rege Carol I al României pe lângă împăratul Francisc Iosif I, părintele Lucaciu a fost eliberat împreună cu ceilalți tovarăși de suferință.

Dela procesul Memorandului, Români ardeleni, n'au mai dezvoltat nici o activitate politică până în 1905, când partidul național adaptează activismul parlamentar.

În felul acesta, gloria „Leului dela Şişeşti“, își redobândește din nou vechea strălucire, căci dimpreună cu tovarășii săi de luptă, se avântă în luptele electorale pentru emanciparea națională. Cea mai strălucită biruință a românizmului și a părintelui Lucaciu, a fost cea dela Beiuș din 1907, când, în ciuda tuturor manevrărilor și uneltirilor maghiare, este ales deputat.

Acest memorabil eveniment în care s'a văzut și s'a afirmat curajul și spiritul de sacrificiu al unui popor, va fi scris cinste în Istoria politică a Românilor ardeleni.

Un smerit cronicar al vremii, un venerabil preot, pe-o veche carte din biserica parohiei comunei Dănești,¹⁾ care cuprinde sfinte rugi și laude către cel Atotputernic, — ne-a eternizat și el, pe lângă alții, simțământul și bucuria întregului neam ro-

1) Dănești, jud. Satu-Mare.

mănesc, din prilejul acestui triumf al dreptății din Beiuș:

„În 1907 August 26 st. n. l'au ales de deputat dietal pe parochul din Șișești, alegătorii din cercul Beiușului. Insuflețirea a fost foarte mare, căci a ajuns în dietă secretarul partidului național Dr. Vasile Lucaciu. Dănești 1907, August 30 I. Costin¹⁾, paroh gr. cat. în Rece-Cristur, de naștere din Satunou de sus“.

Numele persoanei care l'a înlocuit pe părintele Lucaciu în timpul cât a stat la dezbaterile parlamentare ungare, ni-l mărturisese o altă notiță dintr'un Octoih din aceeaș biserică:

„În 1907 au fostu dusu preotulu Lucaciu deputat la Pesta, și au fostu preotu capelanu celu tânăr din Chiuzbaia Simion Lupan²⁾. Scris de Ioachim Făt cantorul din Dănești 1907 Decembrie 30“.

Guvernanții dela Budapesta, în tendința lor de maghiarizare, înființează o episcopie gr. catolică maghiară de Hajdu—Dorog în 1912, răpind pe seama ei din trupul bisericei române-unite 83 de parohii și 382 filii:

Din cauza acestei strașnice și neașteptate lovituri,

Românii ardeleni se adună într'un meeting la Alba-Iulia, pentru a protesta în contra acestei nedreptăți.

Părintele Lucaciu care încă a luat parte la această adunare și fusese ales în comitetul de 20 prezidat de Gheorghe Pop de

Băsești, redactează în colaborare cu Dr. Iuliu Maniu și Dr. Cornel Bulcu un memoriu Sfântului Scaun, pentru a arăta și documenta falsitatea și netemeinicia

argumentelor aduse de guvernul maghiar pentru concesionarea parohiilor și filiilor românești.

(Va urma)

Vine Crăciunul!

Acestea's cuvintele purtate din gură'n gură nu numai de copii ci și de oameni mari. Toată lumea se frământă să facă pregătiri în vederea sărbătorilor Nașterii Domnului. și pe drept cuvânt, căci doar odată-i Crăciunul la an! Vine Crăciunul! și ca atare fă rost de bani pentru a-ți face haine nouă, palton nou, ghețe nouă. pălărie, în sfârșit... toate nouă; și apoi câte și mai câte jucării și cadouri pentru copii, căci vine crăciunul!

Dar, gânditu-ne-am oare, că pe lângă trupul acesta pe care-l încălzim, îmbrăcăm, hrănim și îngrijim, zic, pe lângă trup mai avem și suflet?! Baremi acum la zile mari, își cere și acest suflet dreptul la viață! — Căci, doar pentru suflet s'a întrupat dintr'o fecioară, însuși Fiul lui Dumnezeu, cu 1937 ani în urmă! Pentru suflet cerul s'a coborât pe pământ și Dumnezeu s'a făcut asemenea omului (afară de păcat) spre a-l ridica și a-l face pe om asemenea lui Dumnezeu!

Și câtă bucurie nu așteptăm Crăciunul, știind că atunci peste tot e vacanță. Toți se duc pe la vetrele lor ca să-și revadă pe cei dragi, să se odihnească și să-și petreacă. Dar toate acestea sunt pentru trup! Oare sufletul n'are drept să pretindă ca și el să-se odihnească, să se hrănească mai

bine și să-și petreacă? Cine ar putea să-i conteste acest drept?!

Dar, cum se va odihni, hrăni și veseli? — Cași pe vremuri în Betleem. Isus vine și bate la poarta sufletului nostru ca să-L primim și pentru a-l face o primire vrednică de Minunatul Oaspe. trebuie mai întâiu să ne curățim prin baia unei bune mărturisiri, îndepărtând din suflet tot ce nu l-ar plăcea lui Isus, adică tot ce-i păcat. — Însă, sufletul mai are nevoie de hrană cât mai substanțială, după operația făcută. Ce-ar putea să-l sature mai bine, decât apropiere cu vrednicie de sf. Taină a Cuminecăturii? La aceasta s'ar mai putea adaoga: primirea și ajutorarea celor mai nevoiași decât noi, a celor cari cine știe pe unde tremură de foame și frig...; să facem ca și ei să simtă că vine Crăciunul!

În fiecare sărman și orfan să vedem un trimis de-al lui Hristos, pe care de nu-l vom ajuta după putință, vom auzi — la judecata din urmă — îngrozitoarea imputare: „De n'afi făcut făcut unuia dintre acești frați mai mici ai mei, mie nu mi-afi făcut“! Matei 25, 45.

Vine Crăciunul! Să-L așteptăm pe Isus cu gânduri curate, nu ca Irod care voia să-L omoare; să ne pregătim, nu făcând planuri de petreceri păcătoase, ci cu inima plină de umilința și credința păstorilor și magilor, să mergem la sf. litie, unde în chi-

1) A fost cumnat cu părintele Lucaciu, și a decedat în Firiza de Sus, jud. Satu-Mare, în 1910.

2) A decedat în Someșeni, jud. Satu-Mare, în 1910.

votul de pe altar, vom găsi pe acelaș Isus din iesele, care așteaptă dela noi, nu daruri scumpe ca ale magilor, ci credință și fapte bune. — Steaua luminoasă ne apare și nouă; este cuvântul lui Dumnezeu pus în gura preotului, care ne va îndruma pașii noștri spre Belleemul vieții veșnice. Să nu ascultăm și să nu urmăm sfaturile lui Irod — diavolul căci avem un adevărat însoțitor și îndrumător, pe Ingerul păzitor.

Cu aceste gânduri așteptând Nașterea Domnului, cu siguranță că și noi ne vom renaște la o viață spirituală mai înaltă, pentru a ne ajunge scopul nostru sublim, care este — după cum l-am învățat din Micul Catechism — *să cunoaștem pe Dumnezeu, pe El să-L iubim, Lui să-L servim, și prin aceasta să fim fericiți și să dobândim împărăția cerului.*

Petru Bologa

In ce ne deosebim ?

IV.

De una parte : Roma latină și Romanii, așezați în Europa centrală, de alta : Corintul în Grecia și Grecii, așezați aproape la orient, înrudiți cu medo-persii, neam și mai oriental.

Două orașe destul de departe una de alta, două națiuni cu firea lor și mai diversă, cu două culturi, dintre cari trebuie să recunoaștem că cultura elină a influențat mult, asupra culturei romane-latine, chiar însușind aproape și toate divinitățile grecești, punându-li-se nume romane, precum și miturile elenice corespunzătoare, totuși geniul latin este mult superior celui elin, atât în dezvoltare, în rezistență, cât și în expansiunea și durata ei.

Grecii sunt deja formați în comune pe la 1150 înainte de Hristos, când începe epoca istorică elină, de vreme ce tradiția pune fundarea Romei numai pe anul 752 asemenea înainte de Hristos.

Grecia antică se împărțea în trei regiuni, acestea să subdividau în alte ținuturi mai mici, care în vechime formau state deosebite. Dintre capitalele acestora două erau mai vestite : Sparta și Athena, între care chiar dela în-

ceputurile lor istorice era o mare rivalitate, căci așa trăiau între ele toate cetățile grecești.

În vremea Mântuitorului Grecii au trecut, Romanii erau, la culmea puterii și culturii lor.

Cuceririle romane au adus însă o mare schimbare și în moravurile și chiar în cultura Romanilor. Cei bogăți trăiau în lux și petreceri și căzură astfel în moliciune și desfrânare. Iar cei săraci ajunseră niște leneși și cerșitori. Pe de alta parte toate vișiile popoarelor supuse își găsesc loc la Roma. Decade și vechia religiune. Se introduc învățăturile necredincioase ale filosofilor greci, supersticiile cele mai imorale, cultele ciudate și monstruoase din Asia.

Era epoca „împlinirii vremurilor“, pe vremea împăraților din familia Iulia, între 31 înainte și 68 după nașterea lui Hristos.

În această vreme trece sf. Apostol Pavel — suferind martiriu la Roma în anul 67 luna Iunie 29 — prin Amfipol și Apolonia, Tesalonic și Berea : „aces-tia erau mai de bun neam decât cei din Tesalonic“, — cetim în Fapte 17, 11 — și sosește cu ajutorul fraților la Athena, unde

„se întrista spiritul lui, văzând cetatea slujitoare idolilor“, (v. 16) unde unii din filosofii Epicurei¹⁾ și din Stoici²⁾ se întrebau cu el pe Areopag³⁾ și unii ziceau : „oare ce va să zică acest sămănător de cuvinte“ ? Iară alții : „se pare a fi vestitor de demoni⁴⁾ streini pentru că le vestia pe Isus și învierea lui.

„Și prinzându-l — pe sf. Ap. Pavel l'au dus în Areopag, zicând : „oare pute-vom și ce este această învățătură nouă, carea o spui tu ? (v. 19). căci bagi în urechile noastre oarecari lucruri străine, drept aceea vrem să știm ce vor să fie acestea ?“ (v. 20).

„Așa erau athenienii toți, și oaspeții, cari veniau acolo *la nimica alta* nu se zăboviau, fără numai să zică, sau să auză ceva nou“ (v. 21).

„Iară Pavel stând în mijlocul Areopagului, a zis : „bărbați Athenieni, din toate vă văz ca și cum ați fi foarte cucernici. (v. 22). Căci trecând și văzând idoli voștrii, aflat-am și un altar, pe care era scris : dumnezeului necunoscut. Pe cela dară voi nu-l cunoașteți. și îl cinstiți, pe acesta îl vestesc eu vouă“. (v. 23).

După ce le-a mai vorbit în amănunt despre : „Dumnezeu cel ce a făcut lumea acestea și toate câte sunt în ea“, (v. 24). „și a făcut dintr'un om tot neamul omenesc, să locuiască peste toată

1) Epicureii, discipolii și aderenții filosofului athenian, ascultând învățăturile măiestrului, glumeau, ceteau, mâncau împreună, gonind frica de zeii și de moarte.

2) Stoici alt grup de filosofi greci — cari ziceau, că nu este Dumnezeu, decât în om, și omul singur trebuie să-și croiască toate legile.

3) Areopag, străvechiu Tribunal în Athena, exista deja în anul 594 în. de Hr. sub influență politică, se susținu până către finea secl. I. d. Hr.

4) Demonii erau în legea păgână dumnezei mai mici.

fața pământului...“ (v. 26), „ca să-l caute pe Domnul, că doară l'ar simți și l'ar afla; măcar că nu este departe de unul fiește carele din noi, fiindcă întru el trăim, și ne mișcăm, și suntem, precum au zis și oarecari poeți ai voștri¹⁾: a lui neam suntem“. (v. 27, 28).

Iară după acestea ieșind Pavel din Athena a venit la Corint. (Fapte 18, 1).

Mântuitorul și-a ales apostoli din oameni de rând cari să învețe cu cuvântul oamenii de rând, cari să învețe cu cuvinte simple, pe cari cărturarii și fariseii mândrindu-se de știința lor le numeau cuvinte de ale proștilor, de și în cursul veacurilor, Dumnezeu prin înțelepciunea sa a dat mai multe semne din care oamenii învățați, de ar fi fost de bună credință, puteau să-l cunoască, dar ei nu au voit.

Insuși sf. Apostol Pavel mărturisește că: „venind la voi fraților „Corinteni“, venit-am să vă vestesc mărturisirea lui Dumnezeu, nu întru înălțarea cuvântului, s'au a înțelepciunii, pentru că nu am judecat a ști ceva între voi, fără numai pe Isus și pe acesta răstignit. Și eu am fost la voi întru slăbiciune și frică, și în cutremur, și cuvântul meu și propovăduirea mea nu erau întru cuvinte îndemnătoare ale înțelepciunii omenești: ci *întru arătarea spiritului și ale puterii*, ca să nu fie credința voastră din înțelepciunea oamenilor, ci din puterea lui Dumnezeu“.

„Și noi grăim înțelepciunea între cei desăvârșiți, însă nu înțelepciunea veacului acestuia, nici a domnilor veacului acestuia, cari sunt peritori, ci grăim înțelepciunea lui Dumnezeu cea ascunsă întru taină, pe care o a rânduit Dumnezeu mai înainte de veac spre mărirea noastră, pe care ni-

menea din domnii veacului acestuia nu o a cunoscut, căci de o ar fi cunoscut, nu ar fi răstignit pe domnul mării“. (I. Cor. 2, 1—8).

Sf. Apostol Pavel, a avut curajul să spună evreilor cari îl acuzau în Roma: „bine a grăit Spiritul Sfânt prin prorocul Isaia către părinți voștri zicând: „mergi la poporul acesta și zi: cu auzul veți auzi și nu veți înțelege; și privind veți privi și nu veți vedea. Pentru că s'a îngroșat inima poporului acestuia și cu urechile greu a auzit, și ochii săi i-a închis; ca nu cândva să vază cu ochii, și cu urechile să auză, *cu inima să înțeleagă*, și să se întoarcă, și să-i vindec pe ei. Să știți drept aceea, că mântuirea lui Dumnezeu s'a trimis *păgânilor, și ei vor auzi*“. (Fapte 28, 25—28).

Dintre acești păgâni s'au încreștinat acei romani pe cari îi laudă sf. apostol Pavel în cartea sa către: „voi chemați de Isus Hristos, tuturor celor din Roma“, (Rom. 1, 6—7) cel mult cu 34 de ani după înălțarea Domnului în vârsta de 33 de ani, căci sf. Pavel a suferit martiriu în anul 67 d. Hr.

Inima acestui popor roman-latin nu s'a îngroșat, cu urechile a auzit, cu ochii deschiși a văzut, *cu inima a înțeles* și a urmat pe sfinții apostoli.

În anul 106 d. Hr. și următorii împăratul Marcus Ulpius Traianus — roman, de origine din Spania,—a colonizat pe strămoșii noștri pe aceste plaiuri ale Maramureșului, cari au adus cu sine credința: care este dimpreună a sf. Apostol Pavel și a lor, credință care se vestește în toată lumea deja în vremea aceea.

„Căci de vreme ce în înțelepciunea lui Dumnezeu, nu a cunoscut lumea prin înțelepciune pe Dumnezeu: bine a voit Dumnezeu prin nebunia propovădui-

rii a *mântui pe credincioși* — cari ascultă și cred. Pentru că și Jidovii semn cer, și Grecii înțelepciune caută; iară noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care Jidovilor este sminteală, iară Grecilor nebunie“. (I. Cor. 1, 21—23).

Adecă Romanii ascultau și înțelegeau cu inima, Grecii înțelepciune căutau, iar: „Domnul cunoaște cugetele înțelepților, că sunt deșarte“. (I. Cor. 3, 20)

Neprihănită Zămislire.

„In cer s'a ridicat un semn mare: o fecioară învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăspreze stele pe cap“. Apocalips, 12 1.

Preacurata Fecioară Maria a fost concepută fără păcat. Diavolul n'a avut nici-odată, nici-o putere asupra Ei, căci Ea a fost scutită de pata originală. Noi trebuie să cinstim cu tot dinadinsul pe Maica lui Dumnezeu, care a avut acest mare favor, care este originea mării Sale. Pentru aceasta, Biserica lui Hristos serbează zămisirea nepătată a Preacuratei, la data de 8 Decembrie — în apus — și 9 Decembrie — în răsărit.

Să ne bucurăm și noi, cu Maria căci Ea a fost scutită de păcatul strămoșului nostru Adam și a primit toate darurile chiar din momentul zămislirii, lucru ce nu s'a mai întâmplat vre-unei

1) Kleantus și Aratus.

făpturi omenești nici chiar îngerilor, și pentru care noi o lăudăm zicându-l: *Bucură-Te ceea ce ești plină de dar!*

Să poposim deci, câteva momente, pentru a vedea mai amănunțit taina cea mare — ce s'a întâmplat cu Fecioara pe care sf. apostol și evanghelist *Ioan*, o vede *învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap* — și care este începutul mântuirii noastre.

Am zis că Preacurata Fecioară Maria a fost zămislită fără de păcat și aceasta este un favor pe care I l-a făcut atotputernicia lui Dumnezeu! — Să exclamăm cu primii creștini zicând: O, Regină a îngerilor, Maica preadulcelui Mântuitor Isus, sufletul meu tresaltă de bucurie văzând că păcatul n'a sălășluit niciodată în inima Ta, și Tu ești plină de dar încă dela neprihănită zămislire. Eu cred, Preasfântă Fecioară

și răspândesc pretutindeni cinstirea *Neprihănitei Zămisliri*.

Dumnezeu a trebuit, printr'o bunăvoință specială, să scutească pe Preacurata Fecioară Maria de păcatul original și de orice alt păcat, devremece avea să fie lăcașul lui Dumnezeu. — O, veșnice Părinte, putut-ai Tu să lași ca Mama Fiului Tău, să fie — chiar și numai pentru un moment — sclava diavolului? — O, Sfinte Spirite, putut-ai lăsa ca dușmanul Tău cel mai înverșunat să sălășluiască în inima iubitei Tale Mirese? — Și Tu, Cuvântule fără de început, ai putut lăsa să fie întinată Biserica unde aveai să locuești? O, nu! Și e păcat numai a se gândi la această posibilitate! Să credem deci, din toată inima cu adevărata Biserică, că *Preacurata Fecioară Maria a fost printr'o bunăvoință specială a lui Dumnezeu, scutită de păcatul strămoșesc*

din prima clipită a zămislirii Sale!

Căutând spre Neprihănită Fecioară Maria, și apoi aruncând o privire asupra noastră înșine, cât de deosebiți suntem de Mama noastră?! Noi ne-am născut păcătoși, trăim în fărădelegi și suntem amenințați să murim în păcate! Inșă noi nădărdim că Tu vei veni în ajutorul nostru, o, Preacurată Fecioară, și nu vei lăsa să piară fiii Tăi, căci sf. *Bernard* a spus că: „*Celce scăpă prin ajutorul Mariei nu poate pieri, căci Ea este temelia nădejzii noastre!*”

(După *Jean Étienne Grossez*)

Petru Bologa

Calendar săptămânal.

12—18 Decembrie 1937.

12. Dumineca Strămoșilor

Ap. Colos. 3, 4. Evg. Luca 14, 16.

Sf. Spiridon † 347.

13. Luni Eustratie și soții.

14. Marți M. Tirs și soții

15. M. Eleuterie

16. Joi Prof. Aghen 600. in. de Hr.

17. Vineri Prof. Daniil

18. Sâmbătă M. Ștefan

Când se va arăta Hristos, viața noastră, atunci și voi împreună cu dânsul vă veți arăta întru mărire. Pentru aceea omorâți mădulările voastre cele de pe pământ, necurăția, patima, pofta cea rea și lăcomia, care este slujire dracilor;

pentru cari vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării, întru carii și voi ați umblat oarecând, când viețuiați întru acelea.

Inșă acum lăpădați și voi acele toate, mânia, aprinderea, răutatea, hula, cuvântul de rușine din gurile voastre.

Nu grați minciună, unul altuia, desbrăcați-vă de omul cel vechiu, dimpreună cu faptele, și vă îmbrăcați în cel nou, carele să învoiește spre cunoștințe după chipul celui ce l'a făcut pe el; unde nu este păgân, nici Iidov; tăiere împrejur și netăiere împrejur, străin, Schit, rob, slobod, ci Hristos e totul întru toate.

Colos. 3, 4—11.